

LA FARGA

EN LA VIDA QUOTIDIANA

Quid Prodest

6

Temps Ordinari II

SEGUIDORS DEL CRIST
COM CLARET

La Farga en la vida quotidiana

OBJECTIU GENERAL

Ajudar les persones, comunitats i organismes a prendre consciència del moment que vivim, revifar l'experiència del foc i créixer en l'entusiasme missioner seguint la metodologia de la Farga.

QUID PRODEST - 2011

PATRIS MEI - 2012

CARITAS CHRISTI - 2013

SPIRITUS DOMINI - 2014

OBJECTIUS DE L'ETAPA QUID PRODEST

- Suscitar una actitud d'austeritat i de recerca de la voluntat de Déu en la pròpia vida tenint en compte el moment que cada un està vivint.
- Rellegir amb serenor la pròpia història i discernir-la a la llum de la Paraula de Déu.
- Aprendre a identificar les pròpies ferides per viure un procés de sanació.
- Recuperar la joia de ser claretià.
- Concretar la recerca d'una nova resposta a la crida de Déu en esperit de conversió, a la llum del *Quid Prodest* claretià.

1 El més important és esperar (Advent)

2 I va habitar entre nosaltres (Nadal)

3 Cridats a ser fills (Temps Ordinari I)

4 De camí cap a la Pasqua (Quaresma)

5 La vida nova en Crist (Pasqua)

6 Seguidors del Crist com Claret (Temps Ordinari II)

7 Testimonis enmig del món (Temps Ordinari III)

8 Nascuts per estimar (Temps Ordinari IV)

9 Tot fent camí (Temps Ordinari V)

1. La tornada al Temps Ordinari

Després de la cinquantena pasqual, tornem al **Temps Ordinari**. Estem ja en l'onzena setmana. Durant el mes i mig que inclou aquest quadern, tindràs l'oportunitat d'apropar-te, un cop més, a la teva identitat com a missioner claretià.

El dia 3 de juliol celebrarem la **solemnitat del Cor Immaculat de Maria** i el dia 16 –festa de la Mare de Déu del Carme– recordarem el **162 aniversari de la fundació de la Congregació**. Ambdues efemèrides poden ajudar-te a donar gràcies a Déu «per la vocació rebuda», a aprofundir més en el significat de la teva identitat com a Fill del Cor Immaculat de Maria, i a reforçar la teva pertinença a la Congregació a la llum del *Quid Prodest*. Ambdues realitats (la identitat i la pertinença) van ser tractades explícitament pel XXIV Capítol General (cf. HAC 34-41).

Si vius a l'hemisferi nord, durant aquest temps s'acaba l'any acadèmic i pastoral i comença el període de vacances. Potser aquest canvi t'exigirà ajustar el

teu ritme a la nova situació. Serà una oportunitat per obrir-te a noves experiències i a noves trobades. No la desaprofitis. Si vius a l'hemisferi sud, aquest és un temps intens de treball que pots continuar aprofitant amb regularitat, tractant de viure «la profecia de la vida ordinària» en els petits gestos que expressen allò que som.

Segurament la pràctica del «diari de Pasqua» (o «diari utòpic»), t'ha fet més sensible a la presència de la gràcia de Déu en l'entrellat de la vida diària. El poeta nord-americà Walt Whitman deia que trobava «cartes de Déu al terra del carrer». Els que tenen un «cor net» poden veure Déu en qualsevol situació (cf. Mt 5,8). Una actitud oberta et permetrà de continuar reconeixent, en aquest Temps Ordinari, els «signes de Déu» en la naturalesa, en els

esdeveniments i, sobretot, en les persones. Deixa't acompanyar per tots ells. Mira d'escoltar les crides de Déu.

L'acompanyament, que tant s'aconsella en aquest projecte *La Farga en la vida quotidiana*, no es redueix –ni molt menys– a l'entrevista periòdica amb el teu acompanyant o director espiritual. Déu ens acompanya de moltes maneres. Té, per a nosaltres, missatges amagats en tot allò que vivim. Ens acompanya, sobretot, a través del Poble de Déu, del qual formem part, a través dels seus pastors, la seva litúrgia, els seus teòlegs, els seus artistes, i la gent de les comunitats, etc. Hem d'aprendre a reconèixer i a interpretar tots aquests signes, i deixar-nos guiar per ells. Només quan entrem en relació amb altres realitats, comprenem qui som.

La meva identitat com a religiós

Durant el Temps Pasqual vas poder meditar sobre l'Església com a «comunitat del Ressuscitat». Ella, enmig de les vicissituds de la història, continua confessant que «veritablement ha ressuscitat el Senyor» (Lc 24,34). Potser de vegades et resultarà difícil de percebre l'Església com una comunitat confessant. Contínuament surten a la llum pública les seves ombres i pecats. Quina reacció provoca en tu aquest fet? No podem pas aclucar els ulls a la realitat. Però, encara que ens dolgui molt aquesta imatge negativa, és dins d'aquesta Església de batejats on a nosaltres, els missioners claretians, «se'ns ha fet el do de seguir el Crist, per a conuiu amb Ell i anunciar la Bona Nova del Regne d'un cap de món a l'altre» (CC 4). El seguiment de Crist, tal com és proposat a l'Evangeli, és la norma suprema de la nostra vida. Juntament amb els altres claretians del món, et reconeixes en les paraules de les Constitucions: «En resposta a aquesta vocació divina fem nostre l'ideal de vida de Jesús, el mateix ideal que la Verge Maria va abraçar amb tanta fidelitat. Per això intentem fer present en l'Església la virginitat, la pobresa i l'obediència de Crist en la predicació de l'Evangeli. Per la professió dels consells evangèlics ens consagrem amb vots públics a Déu i som consagrats per Ell. Així constituïm dins l'Església un Institut apostòlic en el ple sentit de la paraula» (CC 5).

Estàs convençut que ets religiós en resposta a la «vocació divina»? Et sembla que, al llarg de la teva vida consagrada, s'han anat introduint altres motivacions menys genuïnes? El nucli d'aquesta vocació és viure en l'Església la mateixa forma de vida de Jesús: cast, pobre, obedient i lliurat a l'anunci del Regne.

EL XXIV Capítol General va reconèixer que, en el moment actual, una de les crides que ens ve de la vida consagrada, a la qual pertanyem, és «configurar la nostra forma de vida com a “passió per Crist – passió per la humanitat” des de les dues icones evangèliques de la Samaritana i el Samarità, símbols de la set de Déu i la misericòrdia entranyable envers els exclosos, els qui sofreixen la violència, els empobrits, com va suggerir el Congrés mundial de la Vida Consagrada (2004)» (HAC, 6 a). Recerca de Déu i compassió vers els exclosos, són les dues grans passions de tot consagrat. Ambdues s'expliquen i alimenten mútuament. L'afebliment d'una d'elles redueix la vida consagrada a una caricatura.

Tu ets una persona consagrada. T'has lliurat completament a Déu per al servei de l'Evangeli. És probable que al llarg de la teva vida hagis interpretat aquest fet de maneres diverses. També l'Església ha experimentat canvis en la seva manera d'entendre la vida consagrada, especialment després del Concili Vaticà II. Però, més enllà de les diferents explicacions teològiques, el que ara importa és que prenguis consciència d'allò que aquest fet significa *per a tu*. Durant els quatre anys del projecte *La Farga en la vida quotidiana* tindràs oportunitat de tornar diverses vegades –principalment en l'etapa *Caritas Christi*– sobre tot allò que implica seguir avui Jesucrist cast, pobre i obedient. Ara és important que prenguis consciència d'aquesta realitat des de la perspectiva del *Quid Prodest*; és a dir, del valor que tu li dones, de les coses que hi «guanyes» i hi «perds» vivint d'aquesta manera.

Segurament que et vas consagrar a Déu amb entusiasme, però, quantes vegades t'has preguntat si ha valgut realment la pena? Estaries disposat a començar de nou a la llum de l'experiència acumulada?

Exercici 1:

Oració amb el salm 16

Pots començar pregant amb el salm 16, probablement el salm que més ha influït en la història de la vida religiosa. Deixa que les seves paraules recreïn en tu l'experiència d'haver lliurat la teva vida al Senyor. Després, pots respondre en el teu quadern a les preguntes següents:

1. Crec que **puc recitar de debò** les paraules «Tu ets el meu sobirà, ningú com tu no em fa feliç» (v.2)? Responen de veritat al que sento quan penso en la meva vida de consagració?
2. Crec que amb el **do de la vida consagrada** «m'ha tocat una part deliciosa» (v. 6)? Estic content de viure com a religiós dins de l'Església? Quins beneficis n'he rebut?
3. **Qui són, per a mi**, «els déus de la terra, aquests poders que abans jo també estimava» (v. 3)?

La meva identitat com a missioner claretià

Per diverses raons –que pots exposar en el següent exercici– la teva vida consagrada s'està realitzant com a missioner claretià. És probable que, abans d'entrar a la Congregació, haguessis contemplat altres possibilitats per a la teva vida, fins i tot dins del sacerdoci o de la vida religiosa. Per què ets precisament missioner claretià? Què està significat per a tu aquest fet en el present?

El XXIV Capítol General va tractar el tema de la identitat claretiana perquè en la Trobada del Govern General amb els Superiors Majors, celebrat a Jundiaí, Brasil, el gener de 2008, hi va haver una gran coincidència en assenyalar que aquest era actualment el principal problema de la Congregació. En efecte, si no sabem bé qui som, i si no vivim aquesta identitat amb alegria, ¿com evangelitzarem amb entusiasme? ¿Com en convidarem d'altres perquè s'uneixin a nosaltres? No es tracta de traçar una fórmula acabada sinó, sobretot, de revitalitzar una experiència que pugui sostenir i dinamitzar la nostra vida.

En parlar de la nostra identitat, el XXIV Capítol General ens recorda que «després de la primera pro-

fessió afegim al nostre nom la sigla CMF (*Cordis Mariae Filius*)» (cf. Dir 25). No és un detall merament extern. Expressa que la professió inaugura en nosaltres una nova identitat que integra totes les altres: Ser Missioners Fills del Cor Immaculat de Maria és per a nosaltres la manera concreta de ser homes, cristians, religiosos, ministres ordenats i apòstols (cf. CC 4, 159; Dir 24-26; MCH 132) (cf. **annex I**). Això significa que ser claretià no és una realitat més afegida a moltes d'altres, sinó un carisma que unifica totes les dimensions de la nostra vida.

Aquesta afirmació et pot semblar una mica exagerada i potser no coincideixi completament amb la teva pròpia experiència. En qualsevol cas, és bo que dediquis un temps per reflexionar-hi i explorar el que significa.

La pregunta sobre qui ets (la pregunta per la identitat) està associada a tres preguntes que la concreten:

- **Com et dius?** El nostre nom condensa allò que som. A més del teu nom civil (i potser del teu nom de baptisme), tu tens un nom carismàtic: Fill del Cor Immaculat de Maria. Te'n sents orgullós? Te n'avergonyeixes? Què significa realment? De quina manera expressa el que tu ets?

• **Quin és el teu rostre?** Normalment en els documents d'identitat s'exhibeix una foto del rostre de la persona. No hi ha cap part del cos que expressi millor qui som. El rostre –i, en especial, els ulls– fa visible la nostra identitat més profunda. Com descriuries el teu rostre carismàtic? Es pot distingir entre els altres «rostres carismàtics» que hi ha a l'Església?

• **Què fas?** Tot i ser veritat que el que som no es redueix al que fem, l'acció forma part de la nostra identitat perquè no és una cosa merament externa sinó una expressió del nostre misteri personal. Quan et formulen aquesta pregunta, què sols respondre? En altres paraules: Quina és la teva ocupació en la vida? A què et dediques? ¿Pots dir –com Jesús i com Claret– que el teu principal treball és dedicar-te «als assumptes del Pare» (cf. Lc 2,49)?

Potser el següent exercici –en la seva aparent simplicitat– et pot ajudar a reflexionar sobre la teva identitat claretiana i a expressar-la d'una manera breu i precisa.

Exercici 2: Anunci publicitari CMF

Imagina't que algú et demana de presentar el que tu entens per identitat claretiana, **en forma d'anunci publicitari**. Has d'intentar subratllar-ne els trets essencials i, a més a més, presentar-ho de la forma més breu i atractiva que puguis. Per això, necessites explicar els **valors** que hi ha amagats, triar una **imatge simbòlica**, pensar en un **eslògan** i escriure un **text d'unes 40-50 paraules** en el qual expliquis el que tu entens per identitat claretiana.

Valors

Imatge

Eslògan

Text

La meva relació amb el Fundador

Tu ets un Fill del Cor Immaculat de Maria, un missioner claretí, perquè va existir un home que es deia Antoni Maria Claret. Naturalment, aquesta no és la raó última de la teva vocació, però sí una mediació històrica volguda per Déu. Antoni Maria Claret no sols va ser un home d'Esperit i un missioner infatigable, sinó també el fundador de la família religiosa a la qual tu pertanys. No es tracta d'un mer fet canònic, sinó d'una mediació que dóna un perfil concret a la nostra manera de seguir Jesús. Sense l'existència de sant Antoni Maria Claret, la teva vida hauria estat diferent. Per això, un fundador no és sols un model, un pare, o un intercessor (cf. **annex III**).

D'altra banda, tot fundador té quelcom de Joan, el Baptista: assenyalava amb la seva vida l'Únic que cal seguir: Jesucrist. L'Església ens recorda que «en el seguiment de Crist i en l'amor a la seva persona hi ha alguns punts referents al creixement de la santedat en la vida consagrada que avui mereixen ser especialment evidenciats. Primer de tot, es demana la *fidelitat al carisma fundacional* i al consegüent patrimoni espiritual de cada Institut. Precisament en aquesta fidelitat a la inspiració dels fundadors i fundadores, do de l'Esperit Sant, es descobreixen més fàcilment i es reviu amb més fervor els elements essencials de la vida consagrada» (*Vita Consecrata* 36). Naturalment, no es tracta de repetir, a la babalà, la vida de Claret, sinó de ser fidels al seu esperit revivint-lo en cada època i context: «Els Instituts, doncs, són convidats a reproduir amb constància *l'audàcia, la creativitat i la santedat* dels seus fundadors i fundadores com a resposta als signes dels temps que sorgeixen en el món d'avui» (*Vita Consecrata* 37).

Amb el XXIV Capítol General, «donem gràcies al Senyor... per la vitalitat de l'esperit de Claret en l'Església. Potser no hi ha hagut mai tants creients que es declararessin lligats a la seva figura i desitgessin, com ell, viure i anunciar l'Evangeli per tots els mitjans possibles» (HAC 18). ¿Et consideres, també tu, entre aquest grup d'homes i dones entusiasmats amb la figura de Claret? Què has après d'ell? En definitiva, què significa per a tu? Al següent exercici pots explorar aquesta relació.

Exercici 3: La meva imatge de Claret

A la columna de l'esquerra hi ha **quatre imatges de sant Antoni Maria Claret**. Contempla-les amb detenció. Deixa que et suggereixin aspectes diferents de la seva vida. A mesura que els vagis descobrint, escriu-los breument a la columna de la dreta.

Ara pots donar resposta, en el teu quadern, a aquestes preguntes:

1. Amb quina de les quatre imatges et sents **més identificat**? Per què?
2. Com descriuries **la teva relació amb el Fundador**? Ha experimentat canvis significatius al llarg de la teva vida missionera?
3. Com has anat personalitzant **el teu coneixement del Fundador**? Llegeixes habitualment alguna de les seves obres, sobretot l'Autobiografia? N'has llegit alguna biografia extensa?
4. Com vas viure la **celebració del segon centenari del seu naixement**? Et va aportar alguna cosa en la teva manera de relacionar-te amb Claret?

La meva relació amb la Congregació

També el XXIV Capítol General ha reflexionat sobre aquesta qüestió que està íntimament lligada a la de la nostra identitat (cf. HAC 37-41). És evident que si tots els membres de la Congregació som fills d'un mateix Pare i una mateixa Mare, la relació que s'estableix entre nosaltres és de *fraternitat*. A partir d'aquesta clau es pot plantejar l'assumpte de la pertinença.

Avui vivim en un context caracteritzat per la pluripertinença. Tots pertanyem a la nostra *família* (i potser mai com ara se subratlla la importància de conrear aquesta relació primordial), a un *país*, a una *cultura* i a *agrupacions* de tota mena: des del presbiteri diocesà fins a un claustre de professors, passant per moviments apostòlics, clubs esportius, grups d'amics, fundacions, ONG, etc. Encara que és veritat que vivim en una xarxa de pertinences múltiples que ens enriqueixen i demanen el nostre temps, «la nostra pertinença a Crist, expressada en la vocació que compartim a la Congregació, té la primacia sobre totes les altres» (HAC 37).

La Congregació és –com anomenàvem en altres temps– la «mare Congregació» que fa present en nosaltres la maternitat de Maria. Potser, per la teva edat o pel teu context cultural, no estàs avesat a usar aquest terme referit a la Congregació, però és bo que coneguis el seu rerefons històric. És emocionant comprovar, per exemple, que és aquest –*mare*– el títol més freqüent emprat pels màrtirs claretians de Barbastre per referir-se a la Congregació: «En ells, com en una icona, brillen junts tots els elements substancials que configuren la nostra identitat: amor a Jesucrist, al Cor de Maria i a l'Església, zel missioner, devoció a la Paraula i l'Eucaristia, sentit comunitari, predilecció pels pobres, etc.» (HAC 39).

Ens comprometem amb la Congregació com a mediació del nostre compromís amb el Crist. I vers ella conreem sentiments de *gratitud*, *respecte*, *lleialtat* i *disponibilitat*.

Per tant, és clar que, amb la Congregació, no establím un contracte únicament laboral que podem rescindir a voluntat; per exemple, quan no ens agrada un destí, quan tenim algun problema comunitari, o sentim la temptació de passar-nos al clergat secular. Tampoc és per a nosaltres una agrupació de socis a la qual dediquem part del nostre temps i energia. És la nova família que no es basa

en llaços de carn i sang, sinó en l'escolta i acollida de la Paraula de Déu. Sense escoltar i acollir junts la Paraula de Déu, s'esvaeixen les raons profundes per les quals podem continuar vivint com a comunitat religiosa. La nostra vida comunitària ve significada i realitzada en l'Eucaristia i s'alimenta amb l'oració, l'estil de vida familiar, el govern responsable i la col·laboració a la missió compartida (cf. CC 12-13).

La Congregació té avui un *rostre múltiple*. Hem estat enriquits amb germans de diferents països, races, llengües i cultures. Tanmateix, no és fàcil de viure en comunitats multiculturals. Després d'una primera etapa pacífica d'obertura, solen emergir els vertaders problemes de fons i fins i tot els prejudicis que tots amaguem. Potser la majoria de nosaltres no hem estat formats per a un estil de vida així.

Hi ha molts altres aspectes que estan relacionats amb la teva experiència de viure el seguiment de Crist dins de la Congregació: l'acceptació dels germans més dèbils o problemàtics, l'estimació de la pròpia Província o Delegació sense caure en el provincialisme, la disponibilitat per ser enviat on sigui més urgent, etc.

En el següent exercici pots explorar la teva manera concreta de viure la pertinença a la Congregació. Totes les preguntes estan acolorides pel *Quid Prodest*: De què em serveix pertànyer jurídicament a la Congregació si potser no estic vivint les conseqüències que es deriven de la fraternitat? De què em serveix aprofitar-me de la Congregació per als meus propis interessos, si no experimento l'alegria del qui es lliura desinteressadament a la missió confiada a tots? De què em serveix trobar a la Congregació un ambient càlid, si no estic disposat a ser enviat on sigui més necessari?

Exercici 4:

La meva experiència de Congregació

Aquest pot ser un bon moment per llegir amb calma els números 37-41 de la declaració capitular *Homes abrandats en caritat*. A continuació, pots respondre per escrit, en el teu quadern, les preguntes següents:

1. Creus que tens un **coneixement suficient de la Congregació**, o bé, sovint, la redueixes a la teva experiència de la comunitat en la qual vius o, pel cap alt, a la del teu Organisme? Què podries fer per conèixer millor la Congregació?
2. Quins són els teus **sentiments dominants en relació amb la Congregació**? Coincideixen amb els que presenta el Capítol (és a dir: gratitud, respecte, lleialtat i disponibilitat)? N'hi ha algun altre? Creus que has rebut algunes ferides? Quines? Com es poden afrontar?
3. **Quin terme uses** amb més freqüència per referir-te a la Congregació: mare, família, institució, «els nostres»... Què significa per a tu, la Congregació?
4. Acceptes la **història de la Congregació**, amb les seves clarors i ombres? Què és el que més et costa d'integrar?
5. Com qualificaries el teu **grau de pertinença a la Congregació**? Amb quines altres institucions mantens llaços significatius? Quina és la diferència?
6. Quines coses **esperes de la Congregació** en el moment present? **Com estàs contribuint** a millorar la seva vida?
7. Com vius **la diversitat** que es dona dins de la Congregació? Valores, respectes i promous la vocació laïcal, diaconal i presbiteral?
8. Tens alguna experiència de viure en **comunitats multiculturals**? En cas afirmatiu, com t'afecta en la teva vida personal? Quins dons principals n'has rebut? Quines dificultats hi has trobat? Què hi has après per al futur?

Pregar, treballar, sofrir i procurar el seguiment de Crist

En la Definició del Missioner, el nostre Fundador ens presenta el fill del Cor Immaculat de Maria com un home que no pensa sinó com seguirà i imitarà Jesucrist «a pregar, a treballar, a sofrir i a procurar sempre i únicament la més gran glòria de Déu i la salvació de tota la humanitat» (CC 9). Pots recordar ara el significat d'aquests quatre verbs:

- **Pregar.** No hi ha cap foc que il·lumini sense cremar. Cap objecte no crema si no hi ha una font de calor. Claret es va servir de la força del símbol per expressar la dinàmica de la vida cristiana, i, més concretament, la seva dimensió missionera. El missioner no il·lumina ni escalfa si no «crema en cari-

tat». I no pot cremar en caritat si no es deixa abrusar per l'amor de Déu. A aquest foc interior s'hi accedeix a través de l'oració. Aquest és el gran secret! Claret, home apostòlic, ho va saber bé.

Com conjugava a la pràctica el verb pregar? Ens sorprèn la seva manera senzilla: «L'oració vocal a mi em va potser millor que no pas la pura mental, gràcies a Déu. En cada paraula del Pare nostre, Ave-maria i Glòria hi veig un abisme de bondat i misericòrdia. Déu nostre Senyor em concedeix la gràcia d'estar molt atent i fervorós quan reso aquestes oracions. En l'oració mental també em concedeix el Senyor, per la seva bondat i misericòrdia, moltes gràcies; però ho experimento més en la vocal» (Aut 766).

Pregava com ho han fet i ho fan milions d'homes i dones senzills: utilitzant l'«oració de Jesús» i altres fórmules simples que hem rebudes de la nostra tradició. Això sí: en cada paraula hi veia «un abisme de bondat i de misericòrdia». El Claret de l'etapa final de França i Roma (1868-1870) intensifica el verb que el va acompanyar des de petit. Un verb porta a un altre verb. L'oració que Claret practica l'impulsa al treball i al sofriment per l'evangeli: «D'algun temps ençà, Déu nostre Senyor, per la seva infinita bondat, em dóna molts coneixements quan prego, amb moltíssimes ganes de fer i sofrir per a la major honra i glòria seva i bé de les ànimes» (Aut 761).

L'any vinent, en l'etapa *Patris Mei*, tindràs l'oportunitat de treballar a fons el tema de l'oració. Però, dins la dinàmica *Quid Prodest*, pots fer-te dues preguntes de signe contrari per examinar la teva experiència d'oració: De què em serveix estar fent moltes coses «en nom de Déu», si amb prou feines dedico temps a mantenir viva la relació íntima i gratuïta amb ell? De què em serveix dedicar molt de temps a l'oració, si aquesta no em porta a «complicar-me» la vida en el servei dels altres?

• **Treballar.** En Claret, la laboriositat era una virtut adquirida des de la infantesa. Formava part de les virtuts del poble català en general i de la seva família en particular. Parlant de la seva infantesa i joventut, recorda el que per a ell significava treballar: «Com el meu pare era fabricant de filats i de teixits, em va posar a la fàbrica a treballar. Vaig obeir sense dir ni una paraula, ni fer mala cara, ni manifestar disgust. Vaig posar-me a treballar i treballava tant com podia, sense tenir mai ni un dia de mandra, ni de mala gana; i ho feia tot tan bé com sabia per no disgustar ens res als meus pares benamats, que jo tant estimava i que tant m'estimaven» (Aut 31). El seu programa de vida el sintetitza en aquesta frase: «Menjar poc i treballar molt» (Aut 745). Aquest verb es desenvolupa més en la seva etapa de missioner apostòlic per terres de Catalunya, les Canàries i Cuba. Claret té entre 34 i 49 anys. Està en la plenitud de les seves facultats.

Potser a tu no et resulta fàcil de conjugar avui el verb treballar. Per una banda, és un dels verbs favorits de la nostra cultura. En general, som valorats per allò que fem. El nostre treball és el nostre rol social: «A què et dediques?». Per altra banda, ha crescut un corrent crític que, de vegades, veu en el treball una forma de fugida o de compensació. Què entén un sant com Claret per treballar? Com conjuga aquest verb? Per a ell, el que veritablement importa no són les activitats que realitza sinó l'objectiu que s'ha proposat: que Déu «sigui conegut, estimat, servit i lloat» per tots.

A la llum de la seva experiència, pots preguntar-te fins a quin punt el que tu fas com a missioner claretjà té per finalitat fer que Déu «sigui conegut, estimat, servit i lloat». També aquí el *Quid Prodest* qüestiona la teva vida: De què em serveix treballar tant, si potser m'estic buscant a mi mateix i estic oblidant altres dimensions essencials de la meva vida? O, al contrari: De què em serveix portar una vida tan còmoda i relaxada si no estic responnent a l'encàrrec que he rebut?

• **Sofrir.** L'amor implica donar la vida. Per tant no hi pot haver amor sense sofriment. No es tracta, naturalment, d'un sofriment patològic, fruit del mal funcionament psíquic, sinó del sofriment que sorgeix d'una vida plantejada des de l'amor. Claret encunya una expressió que el sintetitza bé perquè la va viure en carn pròpia: «Fer i sofrir són les grans proves de l'amor» (Aut 424). Aquest és el verb que conjuga més el Claret de l'etapa de Madrid. Té entre 50 i 61 anys. Són els anys durs: manca de treball, persecucions, calúmnies. La configuració amb el Crist mort i ressuscitat es fa en ell biografia.

El verb sofrir, en el seu sentit més evangèlic pren, avui, noves expressions. Potser tu sofreixes no només pels teus problemes personals (de salut, acceptació, fracàs, etc.), sinó també per la situació de

moltes persones ancianes, malaltes, soles, explotades. Com t'afecta el sofriment provocat per les enormes injustícies que es cometen al nostre món? Com encaixes també la «passió» de l'Església? Aquests sofriments històrics s'uneixen als molts que neixen de la nostra condició d'homes del nostre temps. Goses conjugar serenament aquest verb, com ho han fet els sants, confiats que forma part de la configuració real amb Jesús? De què et serveix viure immunitzat, fugint de tot dolor, si no participes de la passió de Crist que continua present en el sofriment dels seus germans?

• ***A procurar sempre i únicament la més gran glòria de Déu i la salvació dels homes de tota la humanitat.***

El verb «procurar» té una gran importància en l'espiritualitat de Claret. Connecta amb el verb «desitjar» (cf. **annex II**). Ell no naufraga en sentiments, malgrat el to romàntic de moltes de les seves oracions. És una persona resolutiva: posa els mitjans. Crida l'atenció el fet que, ja des de la seva

etapa de seminarista a Vic, faci cada any, com a fruit dels exercicis espirituals, una llista de propòsits. És la seva manera concreta de traduir en fets el que entén per voluntat de Déu. En aquest punt ha d'ensenyar-nos molt a una generació que és plena de bones intencions, que les plasma bellament per escrit, però que, sovint, li manca la voluntat i l'auto-disciplina necessàries per dur-les a terme.

A mesura que vas avançant en aquesta experiència Farga, probablement has anat descobrint algunes coses que has de canviar en la teva vida. Creus que estàs «procurant» posar-les en pràctica (és a dir, fent esforços perquè canviï alguna cosa en la teva vida)? De què et serveix pensar molt, escriure molt, compartir molt si, al final, tot segueix com sempre?

Exercici 5: Els verbs de la meva vocació

L'objectiu de l'exercici és avaluar la manera com vius aquestes quatre accions fonamentals de la teva vida missionera: **pregar**, **treballar**, **sofrir** i **procurar**. Cada una d'elles pot ser expressió de la teva voluntat de viure autènticament, o una manera de fugir d'estudi, de no afrontar la realitat de la teva vida missionera. Al costat del signe + pots escriure 3 fets positius que trobis en la teva vida; al costat del signe -, 3 fets negatius. Pots compartir l'exercici amb el teu acompanyant.

Pregar	+	
	-	
Treballar	+	
	-	
Sofrir	+	
	-	
Procurar	+	
	-	

3. Pistes per a la *lectio divina* d'aquest temps

Tal com vam indicar a la introducció, la litúrgia de les setmanes d'aquest quadern comença amb l'**onzena setmana del Temps Ordinari**. En els dies ferials, la primera lectura es pren bàsicament de la segona carta de sant Pau als Corintis, del Gènesi i de l'Èxode. L'evangeli és el de Mateu (capítols 5-14). En aquest temps abunden també les solemnitats, que tenen les seves lectures pròpies: **naixement de sant Joan Baptista, el Cos i la Sang de Crist, sant Pere i sant Pau, el Sagrat Cor de Jesús, el Cor Immaculat de Maria i sant Jaume, apòstol**. Els diumenges continuarem llegint l'evangeli de Mateu (diverses perícopes entre els capítols 10 i 14).

En l'exercici quotidià de la *lectio divina* ens apropem a la Paraula de Déu amb cor de pobre per deixar-nos il·luminar i guarir. Més enllà de la diversitat dels textos, el missatge és sempre el mateix: Déu ens manifesta el seu amor en el lliurament del seu Fill Jesús. La pregunta bàsica és: Crec veritablement en Jesús com la Paraula que Déu m'adreça?

Com has pogut comprovar ja en els fulletons anteriors, les anotacions que figuren a l'última columna no són breus comentaris exegètics, litúrgics o espirituals, sinó només una petita ajuda per llegir el text des de la perspectiva *Quid Prodest* que t'està acompanyant al llarg de tot aquest any litúrgic. Si disposes del *Calendari Claretà*, et pot ser útil llegir les referències que alguns dies trobaràs a la tercera columna.

També en aquest temps, d'acord amb les nostres Constitucions i les orientacions dels darrers Capítols Generals, l'estima per la Paraula de Déu i la seva escolta han crescut entre nosaltres. Fer camí amb persones i pobles, sobretot amb els més pobres, és encara per a nosaltres una gran font de revifament espiritual. Avui, molts Claretians, de qualsevol origen cultural, edat i context de missió, mostren un intens desig de créixer en l'Esperit conreant amb goig –enmig de les dificultats– la seva resposta a la crida rebuda.

[HAC 9]

Dilluns 13 de juny	<ul style="list-style-type: none"> • 2Co 6,1-10 • Mt 5,38-42 	<p>Memòria de sant Antoni de Pàdua, sacerdot i doctor de la Església</p> <p>Aniversari de l'Ordenació sacerdotal de sant Antoni Maria Claret (1835) (<i>Calendari</i>, pp. 165-169)</p>	<p>En les paraules de Jesús hi ha una exageració que va més enllà dels criteris «justos» d'aquest món. Com? Quan? Pau ens ofereix la resposta: «Aquest és el moment favorable».</p>
Dimarts 14 de juny	<ul style="list-style-type: none"> • 2Co 8,1-9 • Mt 5,43-48 		<p>Les Paraules de Jesús són un <i>Quid Prodest</i> evident: De què et serveix refugiar-te en el cercle dels qui t'aprecien, dels qui sempre parlen bé de tu, si no expresses en la teva vida l'amor del Pare «que fa sortir els sol sobre bons i dolents»?</p>
Dimecres 15 de juny	<ul style="list-style-type: none"> • 2Co 9,6-11 • Mt 6,1-6.16-18 	<p>Memòria de santa Miquela del Santíssim Sagrament (<i>Calendari</i>, pp. 171-177)</p>	<p>Quan fem el bé, preguem o dejunem, de què es tracta?: De seguir conreant la teva imatge de «persona religiosa» o de viure amb autenticitat? La temptació de la hipocresia assetja especialment les persones religioses.</p>
Dijous 16 de juny	<ul style="list-style-type: none"> • 2Co 11,1-11 • Mt 6,7-15 	<p>[Festa de Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre (<i>Calendari</i>, pp. 195-199)]</p>	<p>L'oració de Jesús assenjala clarament les coses que són importants en la vida (les coses que hem de demanar a Déu) i, per contrast, les coses que són supèrflues. És un «test» permanent per saber quines són les nostres veritables prioritats.</p>
Divendres 17 de juny	<ul style="list-style-type: none"> • 2Co 11,18-30 • Mt 6,19-23 		<p>També l'evangeli d'avui té un fort gust a <i>Quid Prodest</i>. L'alternativa és clara: o amuntegar tresors a la terra (prestigi, poder, diner, benestar) o amuntegar-ne per al cel (compassió, servei, ajut) el cor sempre s'arrapa a les coses que considerem «el nostre tresor».</p>
Dissabte 18 de juny	<ul style="list-style-type: none"> • 2Co 12,1-10 • Mt 6,24-34 		<p>Una altra alternativa <i>Quid Prodest</i>: O el Déu Pare de Jesús o el déu del diner. Les preguntes de Jesús ajuden al discerniment: No és la vida més important que l'aliment? No valeu més vosaltres que els ocells del cel? La prioritat és viure sempre preocupats en la recerca del Regne i la seva justícia. La resta és secundari.</p>
Diumenge 19 de juny	<ul style="list-style-type: none"> • Jr 20,10-13 • Rm 5,12-15 • Mt 10,26-33 	<p>XII Diumenge del Temps Ordinarí</p>	<p>Cos i ànima són dues formes de presentar la riquesa de la persona. Ambdues poden ser atacades. No s'ha de tenir por per la destrucció del primer, però sí l'atac al segon, perquè, de què serveix salvar el cos si es perd la pròpia ànima-vida?</p>

Dilluns 20 de juny	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 12,1-9 • Mt 7,1-5 		Més preguntes <i>Quid Prodest</i> : De què et serveix ser molt agut en les crítiques que fas als altres (persones, Església, món) si ets incapaç de conèixer-te tu mateix i de posar nom a les teves pròpies inconsistències? No podràs créixer ni madurar com a persona i, per tant, no podràs ajudar els altres a millorar.
Dimarts 21 de juny	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 13,2-18 • Mt 7,6-14 	Memòria de sant Lluís Gonzaga	La cruïlla de la vida es presenta avui amb el símbol de les dues portes: l'estreta condueix a la vida; l'ampla, a la perdició. Què t'està dient Jesús? Apliques als altres el mateix criteri que t'apliques a tu mateix?
Dimecres 22 de juny	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 15,1-18 • Mt 7,15-20 		Ovella o llop? Fruits bons o fruits dolents? No es tracta d'aparentar res sinó de conrear amb autenticitat les arrels: «Pels seus fruits els reconeixereu».
Dijous 23 de juny	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 16,1-16 • Mt 7,21-19 	E. Pere Mardones (<i>Calendari</i> , pp. 179-185)	Una altra manera de meditar sobre l'experiència <i>Quid Prodest</i> : De què et serveix ser una persona pietosa si, en realitat, no procures posar en pràctica la Paraula de Déu? El que assegura la consistència d'una casa no és l'aparença bonica sinó els fonaments sòlids. Estàs construint sobre roca o sobre sorra?
Divendres 24 de juny	<ul style="list-style-type: none"> • Is 49,1-6 • Ac 13,22-26 • Lc 1,57-80 	Solemnitat del naixement de sant Joan Baptista	Joan el Baptista, «el més gran nascut de dona», va viure el seu propi <i>Quid Prodest</i> : va saber renunciar a una vida còmoda i elegir el camí de la penitència. Però, sobretot, va saber afluixar la seva pròpia veu perquè ressonés amb força la Paraula.
Dissabte 25 de juny	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 18,1-5 • Mt 8,5-17 		La fe del centurió romà –pagà, estranger, dominador– commou Jesús. Gent com ell s'asseurà a la taula amb Abraham, Isaac i Jacob en el regne del cel. De què serveix pertànyer a una església de vella tradició quan la fe personal és feble?
Diumenge 26 de juny	<ul style="list-style-type: none"> • Dt 8,2-3.14-16 • 1Co 10,16-17 • Jn 6,51-58 	Solemnitat del Cos i de la Sang de Crist	Som el que mengem i bevem. El qui s'alimenta de «menjar de rebuig» acaba sent ell mateix rebuig, perd la seva dignitat. Qui s'alimenta del cos i la sang de Jesús, té la vida eterna. De què t'alimentes, tu? I també: De què et serveix partir cada dia el pa eucarístic si no vius la comunió amb tot el cos de Crist?

Dilluns 27 de juny	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 18,16-33 • Mt 8,18-22 		A «l'altra riba» cal escollir entre dues maneres diferents d'entendre el seguiment de Jesús: el confort o la pobresa, el vell o el nou. Cap a on s'inclina el teu cor?
Dimarts 28 de juny	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 19,15-29 • Mt 8,23-27 		El problema no és que la barca de la pròpia vida (o de l'Església) trontolli molt a causa de les tempestes. El problema és la falta de fe per creure que podem continuar navegant si confiem en Jesús. De què et serveix una travessia plàcida si no és fruit de la fe, sinó de la rutina i la comoditat?
Dimecres 29 de juny	<ul style="list-style-type: none"> • Ac 12,1-11 • 2Tm 4,6-18 • Mt 16,13-19 	Solemnitat dels sants apòstols Pere i Pau, copatrons (<i>Calendari</i> , pp. 187-194)	Pere no viu de la fe de la gent. Té la seva pròpia experiència personal. Per això gosa confessar: «Tu ets el Crist, el Fill de Déu viu». La seva missió de «pedra» es basa sobre aquesta confessió. Creus que el teu ministeri laïcal o ordenat es nodreix també d'una forta experiència de fe en Jesús, com el Crist? De què et serviria realitzar una funció sense ànima? Ets un testimoni, no un funcionari.
Dijous 30 de juny	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 22,1-19 • Mt 9,1-8 		Jesús guareix l'home sencer: cos i esperit. Guareix la paràlisi i perdona els pecats. Estàs experimentant al llarg d'aquesta experiència Farga una guariment integral en contacte amb Jesús?
Divendres 1 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Dt 7,6-11 • 1Jn 4,7-16 • Mt 11,25-30 	Solemnitat del Sagrat Cor de Jesús	A quin grup pertanyes: al dels «savis» o al dels «petits»? Només als qui tenen un cor senzill els és revelat el misteri del Pare. El cor humil de Jesús és el lloc de repòs de tots els qui estan cansats i aclaparats. Ho experimentes així en el camí de la vida?
Dissabte 2 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Is 61,9-11 • Ga 4,4-7 • Lc 11,27-28 	Solemnitat del Cor Immaculat de Maria	De què li hagués servit a Maria ser la mare biològica de Jesús si no hagués acollit la seva paraula? Ser Fills del Cor Immaculat de Maria significa, per damunt de tot, escoltar –com ella– la Paraula de Déu i complir-la.
Diumenge 3 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Za 9,9-10 • Rm 8,9-13 • Mt 11,25-30 	XIV Diumenge del Temps Ordinari	El messianisme de Jesús no es basa en el poder sinó en la humilitat: «És just i victoriós, humil, cavalca sobre un ase» (Za 9,9). Encara creus que amb la violència es pot canviar el cor de les persones i el mal del món?

Dilluns 4 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 28,10-22 • Mt 9,18-26 		De vegades és Jesús qui toca. Altres vegades, és tocat. Però sempre en surt una energia que guareix. Et deixes tocar per Ell? T'apropes a Ell per tocar-lo als «llocs» on ell és (la Paraula, els sagraments, la comunitat, els necessitats...)?
Dimarts 5 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 32,22-32 • Mt 9,32-38 		Jesús sent compassió de la gent que van com ovelles sense pastor. Respon a les seves necessitats ensenyant a les sinagogues, predicant l'evangeli i guarint malalties. Però el Regne necessita més obrers que continuïn la seva tasca. Ets tu un d'ells? Et sents enviat per l'«amo dels sembrats»?
Dimecres 6 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 41,55-57; 42,5-7.17-24 • Mt 10,1-7 		Jesús crida, capacita, instrueix i envia els dotze deixebles, els noms dels quals relata l'evangeli. Creus que, a través de la teva vida i el teu treball, estàs anunciant, com ells, que el Regne de Déu «és a prop»? Sents predilecció per les ovelles perdudes?
Dijous 7 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 44,18.21; 45,1-5 • Mt 10,7-15 		El que rebem gratis ho hem de donar gratis. De què aprofita disposar de molts mitjans per a l'anunci de l'evangeli si es perd allò que el converteix en l'aspecte més atractiu: la seva gratuïtat? La finalitat i els mitjans no poden estar en contradicció.
Divendres 8 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 46,1-7.28-30 • Mt 10,16-23 		Coloms i serps a la vegada. Prudència i astúcia juntes. Tot i així, el predicador de l'evangeli sap que, tard o d'hora, serà perseguit. De què serveix defensar-se a qualsevol preu si l'únic Defensor és l'Esperit de Jesús? Al deixeble se li demana perseverança en les proves, no arguments defensius.
Dissabte 9 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Gn 49,29-33; 50,15-24 • Mt 10,24-33 		On hi ha evangeli hi ha llum, confiança i audàcia. On hi ha pecat dominen la foscor, la por i la covardia. T'ajuden les paraules de Jesús a descobrir més bé cap a on estàs anant?
Diumenge 10 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Is 55,10-11 • Rm 8, 18-23 • Mt 13,1-23 	XV Diumenge del Temps Ordinari	No serveix de res sembrar la Paraula, ni que sigui amb generositat, si el terreny no està preparat per acollir-la. Creus que vius en la superficialitat o assolat per les preocupacions «mundanes»? Què significa per a tu ser «terra bona» que produeix fruit?

Dilluns 11 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Ex 1,8-14.22 • Mt 10,34 –11,1 	<p>Festa de sant Benet, abat, patró d'Europa</p> <p>P. Felipe Maroto, Superior General (<i>Calendari</i>, pp. 211-215)</p>	De què serveix una pau que no ajuda a prendre decisions justes? Jesús ens ofereix l'única perspectiva correcta: «Qui vulgui assegurar la seva vida la malbaratarà, i qui malbarati la seva vida per causa meua, la trobarà».
Dimarts 12 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Ex 2,1-15 • Mt 11,20-24 		Jesús ha realitzat molts signes en tu, com els va realitzar a Corazín, Betsaida, Tir i Sidó. Ets una persona consagrada. Creus que estàs responent amb agraïment?
Dimecres 13 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Ex 3,1-6.9-12 • Mt 11,25-27 		Només els petits reben la revelació del Pare. De què aprofita ser savi i intel·ligent als ulls del món si se'ns escapa el més important, si no captem els signes de Déu?
Dijous 14 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Ex 3,13-20 • Mt 11,28-30 		Qualsevol pes que la vida ens imposi per seguir Jesús és sempre infinitament més lleuger que les càrregues feixugues que provenen per seguir els nostres propis gustos, criteris i interessos. El «jou» de Jesús és sempre un jou compartit.
Divendres 15 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Ex 11,10-12,14 • Mt 12,1-8 	Memòria de sant Bonaventura, bisbe i doctor de l'Església	Les normes són necessàries per a la vida personal i social. El seu compliment sol ser font de seguretat. Però, de què serveix lligar-s'hi quan no són camí per a la misericòrdia? Es converteixen en una nova esclavitut.
Dissabte 16 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Za 2,14-19 • Sl 22,1-16 • Ef 1,3-6.11-12 • Mt 12,46-50 	Memòria de la Mare de Déu del Carme, 162 aniversari de la fundació de la Congregació (<i>Calendari</i> , pp. 217-224)	Claret va trobar la seva inspiració en la Paraula de Déu. Per difícil i fosc que sigui el camí, no tinguis por si el Senyor és el teu pastor: res no et faltarà. Maria va experimentar por i dubtes, però es va fiar de la Paraula.
Diumenge 17 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Sv 12,13.16-19 • Rm 8,26-27 • Mt 13,24-43 	XVI Diumenge del Temps Ordinari	El blat i el jull també creixen junts en el camp de la teua vida. De què et serviria voler eliminar totes les males herbes que tens si corres el risc d'arrencar el blat? L'amo de la teua vida sabrà separar ambdós en el moment oportú.

Dilluns 18 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Ex 14,5-18 • Mt 12,38-42 		De vegades són més seductores les altres veus que les de Jesús, però Ell és més gran que Jonàs, Salomó i tots el qui volen indicar-nos el camí.
Dimarts 19 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Ex 14,21-31 • Mt 12,46-50 		L'autèntica paternitat i fraternitat es fonamenten en fer la voluntat del Pare. Maria és una dona gran perquè ha estat deixeble del seu Fill. Ella ens indica el camí.
Dimecres 20 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Ex 16,1-5.9-15 • Mt 13,1-9 		La paraula de Déu es pot desapropiar quan cau en el camí, o sobre terreny pedregós o ple d'arços. Però sempre conserva la seva energia per transformar la vida dels qui l'acullen. Te'n fies?
Dijous 21 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Ex 19,1-20 • Mt 13,10-17 		Què en treus de tenir ulls si no hi veus i orelles si no hi sents? L'evangeli és un missatge tancat per a qui té el cor endurit. Però està ple de llum i vida per al qui cerca amb sinceritat i humilitat.
Divendres 22 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • 2Co 5,14-17 • Jn 20,1.11-18 	Memòria de santa Maria Magdalena	Maria plora i busca perquè s'han endut el seu Senyor i no sap on l'han posat. Jesús se li revela cridant-la pel seu nom. Quan sents que també Jesús «desapareix» de la teva vida, plores i el cerques o t'acostumes fàcilment a continuar vivint com si Ell no existís?
Dissabte 23 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Ex 24,3-8 • Mt 13,24-30 		La temptació de separar el blat del jull pot conduir-te a arrencar el bé ocult que hi ha en la teva vida. No creus que has d'aprendre a conviure amb la teva feblesa i deixar que sigui Déu qui et vagi purificant?
Diumenge 24 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • 1Re 3,5-12 • Rm 8,28-30 • Mt 13,44-52 	XVII Diumenge del Temps Ordinari	Tresor amagat, perla fina, xarxa que arreplega. Tres boniques imatges per parlar del misteri del Regne de Déu. Estàs disposat a vendre el que tens per comprar el que té més valor? Creus que estàs vivint la fe com el vertader tresor de la teva vida?

Dilluns 25 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • 2Co 4,7-15 • Mt 20,20-28 	Solemnitat de sant Jaume, apòstol, patró de la Congregació (<i>Calendari</i> , pp. 225-230)	Portem la gràcia de la vocació en estris de terrissa. Hem estat cridats a ser servidors com Jesús i ens deixem seduir per la temptació del prestigi. De què et serveix aspirar a ser el primer si renúncies a la vocació de donar la vida pels altres?
Dimarts 26 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Sir 44,1.10-15 • Mt 13,16-17 	Memòria de sant Joaquim i santa Anna, pares de la Verge Maria	El que ens fa veritablement feliços en la vida és el do de la fe. Molts voldrien creure i no poden. Has descobert Maria com a «pelegrina de la fe»? Et sents unit a ella en el mateix pelegrinatge?
Dimecres 27 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Ex 34,29-35 • Mt 13,44-46 	Servent de Déu, P. José María Ruiz, formador i màrtir (<i>Calendari</i> , pp. 231-236)	El tresor del Regne no és visible a primera vista: està «amagat». La perla del Regne no és una més entre d'altres: és una perla «molt valuosa». Continues preocupat pel Regne encara que no vegis els seus fruits?
Dijous 28 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Ex 44,14-36 • Mt 13,47-53 	Servents de Déu E. Tomás Cordero i companys, màrtirs (<i>Calendari</i> , p. 237-241)	El creient, com el bon mestre, sap fer la síntesi d'allò que és vell i d'allò que es nou. De què et serveix estar pendent de les novetats si perds el valor de la tradició? De què et serveix aferrar-te a les tradicions si tanques el pas a la novetat de l'Esperit?
Divendres 29 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Pr 31,10-13.19-20.30-31 • Lc 10,38-42 	Memòria de Santa Marta Servents de Déu P. Càndid Casals i companys màrtirs (<i>Calendari</i> , pp. 243-248)	Et sents, com Marta, «atrafegat amb moltes feines»? De què et serveix preocupar-te per moltes coses, estar agitat, si potser oblides «l'únic necessari»?
Dissabte 30 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Lv 25,1.8-17 • Mt 14,1-12 		Jesús s'assabenta de la mort de Joan el Baptista. El caprici d'un rei injust acaba amb la vida del profeta. Jesús veu en aquesta mort una anticipació de la seva. També ell correrà la mateixa sort. T'adones en la teva vida del risc de ser fidel a l'evangeli de Jesús enmig d'un món que sovint camina en una altra direcció?
Diumenge 31 de juliol	<ul style="list-style-type: none"> • Is 55,1-13 • Rm 8,35.27-39 • Mt 14,13-21 	XVIII Diumenge del Temps Ordinari [Memòria de sant Ignasi de Loiola, sacerdot, copatró de la Congregació (<i>Calendari</i>, pp. 249-253)]	Jesús no reacciona amb ira davant de la injusta mort de Joan Baptista. La seva reacció és sentir compassió de la gent i donar menjar en abundància: «Tots van menjar i van quedar sadollats». Estàs disposat a deixar-te alimentar per Jesús i a ajudar-lo en la seva tasca de distribuir el pa a la multitud?

4. Pistes per a la dinàmica comunitària

Posat que en aquest temps s'escau que celebrem dues festes marianes, significatives en la vida de la Congregació (la solemnitat del Cor Immaculat de Maria i la festa de la Mare de Déu del Carme) (cf. **annex IV**), és convenient que aquest any la comunitat les prepari i celebri d'una manera molt

especial. Fins i tot —on sigui possible i convenient— en unió amb alguna comunitat propera. No s'ha d'oblidar la celebració de la novena al Cor de Maria (cf. Dir 88) compartida, sempre que es pugui, amb el Poble de Déu. Si hi ha aniversaris especials de professions o ordenacions durant aquest temps, és bo donar-hi també el relleu que mereixen.

Reunió comunitària

1. Oració: «Lliurament al Cor de Maria» (*Directori Espiritual*, n. 23)

Mare del Senyor, Cor de Maria!
Vós que presidiu com a Fundadora
l'origen de la nostra Congregació,
sigueu sempre la nostra inspiradora
i el cor de la nostra Congregació,
necessitada de contemplació i de noves il·lusions,
en aquest món, tan estimat pel Pare
i tan afectat per la increença i la injustícia;
parleu per nosaltres

i testifiqueu, a través de la nostra vida,
el missatge del Regne.
Mare del Senyor,
pregueu perquè vingui a nosaltres
l'Esperit, que és impuls vers el món nou.
Mare, amb el vostre Cor
pregueu per nosaltres!
intercediu per nosaltres!

2. Diàleg sobre les experiències que cada persona hagi viscut en aquesta fase:

- Com he viscut globalment les últimes setmanes?
- Com és actualment la meua relació amb el Fundador? (Es pot compartir, com a punt de partida, l'exercici «Les meves imatges de Claret»).
- Com és la meua relació amb la Congregació? Quins sentiments suscita en mi actualment el fet de pertànyer-hi?
- Com afecta tot això a la manera d'entendre i viure la meua missió com a claretià?

3. Diàleg sobre la vida de la comunitat:

- Què podríem fer perquè la figura del Claret fos més coneguda?
- Com podem informar més bé de la vida de la Congregació i involucrar-hi més persones?

4. Oració del claretià (*Directori Espiritual*, n. 33).

Renovelleu, Senyor, en la nostra Congregació
i en cadascun de nosaltres
l'esperit que animà
sant Antoni Maria Claret, el nostre Pare.

Feu que els Missioners
Fills del Cor Immaculat de Maria
siguem homes arborats de caritat
que abruzem la terra per on passem.

Que desitgem eficaçment
i procurem per tots els mitjans possibles
d'encendre tothom en el foc de l'amor diví.

Que res ni ningú no ens faci enrere.

Que sapiguem gaudir en les privacions,
abordar els treballs, abraçar els sacrificis,
complaure'ns en les calúrnies,
alegrar-nos en els turments i dolors
que haurem de patir
i gloriar-nos en la creu de Jesucrist.

Que no pensem sinó com seguir
i imitar més de prop Jesucrist
a pregar, treballar, sofrir
i procurar sempre i únicament la major glòria de Déu
i la salvació de les ànimes.

Amén.

5. Pistes per a l'acompanyament

A mesura que l'any avança has pogut dialogar, en diverses ocasions, amb el teu acompanyant. Potser en aquesta ocasió seria bo que preguntessis a algunes persones que et coneixen bé (familiars, amics, col·laboradors, companys de comunitat i de treball apostòlic) la seva opinió sobre alguns punts:

- Com et veuen quant a persona consagrada? Què et dirien per poder millorar la qualitat de vida com a religiós?
- Com et veuen quant a claretí, membre de la Congregació? Què és el que més i menys els agrada? Que et proposen per a viure més bé la teva identitat i pertinença?

Aquestes preguntes les poden respondre directament, en una conversa amb tu, o també a través d'una carta, un correu electrònic, etc.

6. Per aprofundir

Annex I: CIRCULAR DEL P. GENERAL SOBRE EL COR DE MARIA (1978)

«Des dels seus inicis la Congregació s'ha gloriejat de tenir com a Titular el Cor Immaculat de Maria. No consta clarament d'on o com li va venir al Fundador la idea de donar aquest títol a la Congregació de Missioners, però era una cosa molt premeditada. Ens diu a l'Autobiografia que uns mesos abans de la fundació va exposar als seus amics i consellers el pensament que tenia de formar una Congregació de sacerdots que fossin i es diguessin Fills del Cor Immaculat de Maria»...

Per entendre l'abast d'aquest títol ens cal aprofundir en la teologia de la Maternitat Espiritual de Maria relacionada amb el seu Cor; però amb això sol no n'hi ha prou: hem de penetrar en el sentit carismàtic i vocacional que li donava el Fundador. Per a ell, la filiació estava essencialment unida a la missió i al peculiar estil de vida que el Fill va escollir per a si i per als Dotze en anunciar el Regne. Aquest estil el va assumir també la seva Mare. Claret va anar descobrint, en diversos signes d'identificació, la seva vocació personal: a *El Àngel del Apocalipsis* els Fills del Cor de Maria són els Apòstols que en forma de tro fan ressò a la seva veu profètica, escampant-se pel cel i commovent tota la terra (49). El nostre Fundador defineix el Fill del Cor de Maria com un missioner encès en el foc de la caritat i al mateix temps completament configurat amb el Fill evangelitzador. La Congregació primitiva va entendre també així l'abast del títol. A l'Oració per la Congregació, que es remunta als orígens, demanava la missió de l'Esperit Sant sobre cada un dels cridats: «perquè anunciant dignament i fructuosament l'Evangelí, ens diguem i

siguem de debò Fills del Cor Immaculat de Maria». Hi ha hagut claretians, com el Germà Giol, que han experimentat místicament la intimitat de la filiació, d'altres l'entusiasme propagandístic de la difusió de la devoció, d'altres han aprofundit en els fonaments teològics i espirituals del ser Fills del Cor de la Mare del Crist Total; totes aquestes vivències s'han d'integrar, com en el Fundador, en el «do» vocacional en el qual van unides, inseparablement i vitalment, filiació, fraternitat, estil de vida i missió apostòlica.

La Congregació, a mesura que anava creixent, anava experimentant la protecció de la bondat maternal de Maria i, a la primera renovació de les Constitucions, va introduir-hi, com a primera aportació, el reconeixement del Cor de Maria com a Patrona de la Congregació. Aquesta protecció l'experimentaria ben aviat en la revolució de 1868, i després en les dificultats internes de finals de segle; en l'adaptació a les missions; en les guerres universals o civils; en les crisis ideològiques i vocacionals.

Com a conseqüència del Títol i del Patrocini va venir el desig de la celebració de la seva festa. El Titular i Patró d'una persona moral no gaudia dels privilegis del Titular d'una Església; era necessari un indult pontifici. El Pare Fundador el va obtenir de Roma el 22 de maig de 1862, amb ritu doble de primera classe i octava comuna. Era, abans que res, una festa de família, i es va escollir el temps de l'any en què tots els missioners es trobaven a casa. Sant Antoni Maria Claret es traslladava tots els anys a Segòvia per participar de la festa amb la comunitat.

Els Missioners, al principi vivien l'entusiasme espontani de les primícies de l'Esperit; després, per la mateixa abundància del goig i per la tristesa de les primeres defeccions, van sentir la necessitat de «professar» aquesta fe comuna en el mateix do de Déu. L'expressió es va concretar en un lliurament especial a Déu i al Cor de Maria per a l'objecte de la Congregació, amb la promesa de viure la vida apostòlica segons les Constitucions. Aquesta consagra-

ció va ser el primer vincle que va donar estabilitat a l'Institut, juntament amb el jurament de permanència. Aquesta consagració i promesa es feia per mans del Superior i en presència de la Trinitat, de Jesucrist i de Maria Santíssima «Verge i Mare de Déu i Mare meva». Els que ho volien, ratificaven aquest lliurament amb vots, amb caràcter no públic –en sentit jurídic– i com d'amagat, per precaució contra el Govern.

Annex II: ELS DESIGS DE CLARET A L'AUTOBIOGRAFIA

Resulta interessant apropar-nos als «desigs» de Claret tal com apareixen a l'Autobiografia:

«Desitjós d'avançar en els coneixements de la fabricació, vaig dir al meu pare que em deixés anar a Barcelona» (56); «Quan anava a confessar-me, parlava al meu Director del desig que encara tenia d'entrar a la Cartoixa» (88); «Com que la cura d'una parròquia no era el terme del meu destí, sentia un gran desig de deixar-la i anar-me'n a les missions per salvar ànimes, encara que per això hagués de passar mil treballs, encara que per això calgués sofrir la mort» (112); «Des que van passar-me els desigs de ser Cartoixà, que m'havia donat Déu per arrencar-me del món, pensava, no solament a santificar la meua ànima, sinó també rumiava contínuament què faria i com ho faria per salvar l'ànima del proïsme» (113); «El meu desig era anar a Roma» (126); «Ai Senyor i Pare meu, no desitjo més que conèixer la vostra santíssima voluntat per complir-la!» (136); «Un altre dels motius que m'impel·leixen a predicar i confessar és el desig que tinc de fer feliç el proïsme» (213); «Oh Pare meu! Prou conec que no us estimo tant com dec estimar-vos, però estic segur que vindrà dia que jo us estimaré

com desitjo d'estimar-vos, perquè Vós em concedireu aquest amor que us demano per Jesús i per Maria» (445); «Aquest desig incessant d'escapar-me'n (*de la Cort*) em preserva de l'enveja i de posar l'afecte en les coses que s'aprecien al món» (622); «Oh Déu meu, qui pogués fer que ningú no us ofengués! Ans més aviat, tant de bo que pogués fer-vos conèixer, estimar i servir de totes les criatures! És aquesta l'única cosa que desitjo; la resta no em mereixen cap atenció» (641); «Aquestes paraules van fer-me una profunda impressió, amb desigs molt grans de ser perfecte» (674); «Desitjo moltíssim el permís de descansar vestit sobre una post i no ficar-se al llit; al llit se'm carrega el cap» (757); «Tinc uns desigs tan grans de sortir de Madrid per anar a predicar per tot el món, que no puc explicar el que pateixo veient que no m'ho deixen fer; només Déu ho sap» (762); «Però l'experiència m'ensenya que les aspiracions, tendències, desigs, no són la consciència, i aquí es tracta únicament i exclusivament de la consciència» (848); «Al començaments d'octubre de l'any 1839, desitjós de dedicar-se a les missions estrangeres, se'n anà a Roma» (859).

Annex III: MEDITACIÓ DAVANT DEL QUADRE DE LA FUNDACIÓ (G. Fernández, CMF)

Les persones

Les dues terceres parts del quadre són ocupades per figures humanes. Jesús en va escollir dotze. A la cel·la de Vic contemplem una bonica meitat: sis. Dos al costat esquerre, tres al dret i, al mig, dempeus, amb la mà dreta alçada, Antoni Maria Claret. El nombre sembla curt. Un expert en dinàmica de grups n'hau-

ria aconsellat algun més perquè es donés una atmosfera saludable i una eficàcia productiva més gran. Però també aquí es compleix allò de «molts són els criats, pocs els escollits».

Clotet explica que «coneguda la voluntat de Déu, el P. Claret cridà diversos sacerdots, proposant-los el pla que tenia; alguns d'ells ho van acceptar; d'altres, o no es van sentir amb ànim

de seguir-lo, o els ho va impedir algun obstacle invencible». Una cosa és desitjar i una altra ben diferent decidir. Ahir, avui i sempre.

La qüestió del nombre és, d'altra banda, una obsessió contemporània. La veritat no és cosa de matemàtiques. Ja deia Mark Twain que hi ha tres classes de mentides: les mentides, les maleïdes mentides i les estadístiques.

Tots són homes. Malgrat els seus abillaments negres i la gravetat dels seus rostres, semblen joves. Van dels 26 anys de Jaume Clotet als 41 de mossèn Claret. No tots es coneixien prèviament, encara que tots s'havien trobat ja amb Claret i se sentien animats pel seu mateix esperit. El pintor no aconsegueix dibuixar bé els seus perfils, prou ben coneguts per nosaltres.

Ens costa una mica de reconèixer en aquests traços Antoni Maria Claret, de 41 anys, missioner infatigable; Esteve Sala, de 37, culte, prudent, col·laborador de Claret («l'experiència fa el pes»); Manuel Vilaró, amb 32 anys, virtuós, company en la campanya missional a Tarragona; Domènec Fàbregas, de la mateixa edat, bona persona, convidat a última hora; fins i tot Josep Xifré, també amb 32 anys, enèrgic, empenedor, missioner; i Jaume Clotet, a punt de complir els 27, fidel, amable. Aquest mai no havia tractat personalment el Fundador, encara que el coneixia de vista i havia sentit parlar del seu zel.

Els ulls i les mans són un mostrar d'actituds. Quan alcem la nostra mirada observem que no n'hi ha cap que ens miri. Van per feina. N'hi ha tres que sembla que tinguin els seus ulls fits en Claret. Un, amb les parpelles mig closes, es fixa en la mà esquerra del Fundador. Al fons, tapant amb el seu cos la línia de la cantonada, un altre, dret, guaita vers l'infinit.

Les mans són també diferents. Una es recolza a la taula. La del que està a l'esquerra sosté la mandíbula. Algunes es creuen; d'altres agafen un llibre. Només les del Fundador semblen transmetre'ns un missatge clar. La dreta assenjala a cap amunt: potser el cel, potser el quadre de Maria. L'esquerra reposa sobre la taula i toca els papers.

I nosaltres, interessats a desxifrar codis, ens aventurem a interpretar-ho. Això ve de dalt («Qui no neix de dalt...»), però es fa realitat en això que avui iniciem («Prega i treballa»). O potser: «Mireu qui és la nostra Mare» (assenyalant el quadre). «Aquí hi ha el que som» (assenyalant les quartilles en les quals abans ha escrit allò d'«Un Fill del Cor Immaculat de Maria és un home...»).

En els seus rostres mostren serenor, preocupació i una alegria amagada. Ens hagués agradat veure'ls somrients, però pels homes dels segle XIX no era aquesta la manera de presentar-se. La gravetat do-

mina sobre qualsevol altre sentiment. O potser l'artista se sent massa presoner dels convencionalismes pictòrics i no aconsegueix transmetre'ns la intimitat de l'ànima.

El que importa és que estan junts, formant una piràmide que es projecta verticalment cap a del quadre de la Mare de Déu. Sí, junts, units i no juxtaposats. N'hi ha un que ho anima, però es veu que la cosa és obra de tots, encara que un, a l'angle esquerre, s'ho pensi molt.

El nostre tarannà crític no es queda tranquil. Què poden fer aquests sis pobres capellans seculars? El cor se'ns en va cap a la primera carta als Corintis: «Fixeu-vos, germans, en els qui Déu ha cridat a formar part de la vostra colla: que pocs savis humanament parlant! Que poques persones influents! Que pocs de família noble!» (1Co 1,26). Cap d'ells no ha passat a la història de la literatura o de la filosofia. Els seus noms són perfectament desconeguts per a la gran majoria. Potser per això el quadre ens sem-

bla un espill en el qual podem emmirallar-nos sense vergonya.

On hi ha Manuel Vilaró hi podria seure qualsevol de nosaltres: «Déu ha escollit allò que el món té per ximple, per cobrir de vergonya els savis; allò que el món té per dèbil, Déu ho ha escollit per cobrir de vergonya els forts» (1Co 1,27). Aquest equip prou es mereix un somriure: «Riure's de tot és propi de ximplers, però no riure's de res ho és d'estúpids» (Erasmus de Rotterdam). L'humor és una expressió. L'arrel n'és la gratitud.

Escoltem-ho. Els sis homes del quadre estan interpretant de viva veu un genuí magnificat claretí: «Oh Déu meu, beneït sigueu per haver-vos dignat a escollir els vostres humils servents per a Fills del Cor Immaculat de la vostra Mare Santíssima!» (Aut 492). Més encara. Hi ha una segona part que diu: «Oh Mare beneïda, mil lloances us siguin donades per la finesa del vostre Cor Immaculat i haver-nos pres per fills vostres» (Aut 493).

Annex IV: HIMNE A LA MARE DE DÉU DEL CARME (de la Litúrgia CMF)

*Ja de nou apunta el dia
i desvetlla el nostre anhel
de lloar santa Maria,
la Regina del Carmel.*

*El temps passa i no detura
el seu flux en cap moment,
i la vida que perdura
és un constant naixement.*

*El passat es renovella,
si la sala que ell enclou,
pot dar-nos la meravella
de la vida d'un tany nou.*

*Maria ens donà la vida
amb la sala del seu Cor,
el qual treu nova florida
a tot batec de l'Amor.*

*Doneu, oh Verge Maria,
al nostre amor tot l'esplet
que va treure quan floria
al cor d'Antoni Claret.*

*Sigui lloança del Pare,
del Fill i de l'Esperit
l'amor que infongui la Mare
i ens abranti dins del pit.*

índex

1. La tornada al Temps Ordinari	3
2. Reflexió	5
La meva identitat com a religiós	5
<i>Exercici 1: Oració amb el salm 16</i>	6
La meva identitat com a missioner claretà	6
<i>Exercici 2: Anunci publicitari CMF</i>	8
La meva relació amb el Fundador	9
<i>Exercici 3: La meva imatge de Claret</i>	16
La meva relació amb la Congregació	11
<i>Exercici 4: La meva experiència de Congregació</i>	12
Pregar, treballar, sofrir i procurar el seguiment de Crist	12
<i>Exercici 5: Els verbs de la meva vocació</i>	16
3. Pistes per a la <i>lectio divina</i> d'aquest temps	17
4. Pistes per a la dinàmica comunitària	26
Reunió comunitària	26
5. Pistes per a l'acompanyament	27
6. Per aprofundir	27
Annex 1: Circular del P. General sobre el Cor de Maria (1978)	27
Annex 2: Els desigs de Claret a l'Autobiografia	28
Annex 3: Meditació davant del quadre de la Fundació (Gonzalo Fernández, CMF) ..	28
Annex 4: Himne a la Mare de Déu del Carme	30

La Farga en la vida cotidiana

Quid Prodest - 2011